

A Debreceni Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság a Debrecenben, 2013. szeptember hó 9. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A csalás büntette miatt I.rendű vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2013. évi február hó 20. napján kihirdetett 7.Bf.1929/2012/7. számú ítéletét megváltoztatja az alábbiak szerint:

I. r. és II. r. vádlottak cselekményét társtettesként elkövetett csalás vétségeként minősíti (Btk. 373. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pontja).

Ezért a vádlottakat - I. r. vádlottat, mint visszaesőt - megrovásban részesíti.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A harmadfokú eljárásban 1.500 (Egyezeröttszáz) Ft I. r. vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

I. r. vádlott lakcíme: szám.

I n d o k o l á s :

A Hajdúböszörményi Városi Bíróság 2011. szeptember hó 7. napján meghozott 2.B.104/2007/77. számú ítéletével ... I. r. és ... II. r. vádlottakat az ellenük 1 rb. társtettesként elkövetett csalás büntette (Btk. 318. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pontja) miatt emelt vád alól felmentette.

Megállapította, hogy az eljárás során felmerült 143.375 forint bűnügyi költséget az állami viseli.

Az ítélet ellen bejelentett ügyészi fellebbezés folytán, majd kijelölés okán a Miskolci Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2013. február 20. napján hozta meg 7.Bf.1929/2012/7. számú ítéletét, mellyel az elsőfokú bíróság határozatát akként változtatta meg, hogy a vádlottakat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett csalás büntetében (Btk. 318. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pont).

Ezért I. r. vádlottat, mint visszaesőt 300 napi tétel, 700 forint egy napi tétel összegű, 210 000 forint végösszegű pénzbüntetésre, míg ... II. r. vádlottat 200 napi tétel, 800 forint egy napi tétel összegű, 160 000 forint végösszegű pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett a meg nem fizetett pénzbüntetés szabadságvesztés büntetésre történő átváltoztatásáról is.

Az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből I. r. vádlottat 111 494 forint, míg a vádlottakat egyetemlegesen 31 881 forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte.

Egyebekben helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét.

A másodfokú bíróság ítélete ellen a vádlottak védői jelentettek be fellebbezést felmentés érdekében. Az ügyész az ítéletet tudomásul vette.

A fellebbviteli főügyészség a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta mind a két vádlott vonatkozásában.

A bejelentett védelmi fellebbezések a Be. 386. § (1) bekezdés a) pontja alapján joghatályosak.

A Debreceni Ítéltábla a másodfokú bíróság ítéletét az azt megelőző első és másodfokú eljárással együtt a Be. 387. § (1), (2) és (4) bekezdései alapján teljes terjedelmében felülbírált és megállapította, hogy az első és másodfokú bíróságok a perrendi szabályok betartásával jártak el az ügyben.

Az elsőfokú bíróság az ügy elbírálásához szükséges bizonyítékokat hiánytalanul beszerezte, majd azokat helyesen értékelve a másodfokú bíróság helytálló hivatkozása szerint megalapozott tényállást állapított meg, mely tényállás a harmadfokú eljárásban is irányadónak tekintendő a Be. 388. § (1) bekezdésére figyelemmel.

Az ítéleti tényállás a vádlottak elkövetéskori tudattartalmára - célzatára - nem tartalmaz megállapítást, ez azonban nem befolyásolja a megalapozottságot, e vonatkozásban a másodfokú bíróság törvényesen foglalt állást abban, hogy a tényállásból az elkövetők tudattartalmára levont következtetés a jogi indokolás körébe tartozik.

Az elsőfokú bíróság megállapított tényekből helytelen jogi következtetésre jutott a tekintetben, hogy nem bizonyítható a vádlottak magatartása kapcsán a haszonszerzési célzat, a megtévesztő magatartás és a kár bekövetkezte közötti ok-okozati viszony.

Mindezzel szemben a másodfokú bíróság helytállóan következtetett arra, hogy a vádlottak szándéka nem védekezésük szerinti halasztott fizetési szerződés megkötésére, hanem egy fizetés nélküli tankolásra, azaz jogtalan haszonszerzésre irányult.

Kifogástalanul hivatkozott a másodfokon eljáró bíróságnak a BH. 2011. évi 58. szám alatt közzétett jogesetre is, melynek értelmében a fizetéseképtelenség tudatában kötött szerződés - az egyéb tényállási elemek megléte esetén - csalást valósít meg.

A teljesítőképesség tekintetében tanúvallomások és okirati bizonyítékok igazolják, hogy a ... Kft. gyakorlatilag fizetéseképtelen volt „a szerződéskötés” idején, ezt bizonyítja az a tény is, hogy az ítéleti tényállásban is szereplő, a kárt előidéző tankolással érintett kamiont az időközben elhalálozott ... gépkocsivezetőnek - miután a csalárd módon megtankolt gázolaj elfogyott - ott kellett hagynia **...-ban** és stoppal hazautaznia, mert annyi ellátmányt sem kapott a cégtől - a vádlottaktól - hogy az legalább az ő hazautazását fedezze.

A másodfokon eljáró bíróság helyesen hívta fel a Be. 352. § (1) bekezdés b) pontjának rendelkezését is, melynek alkalmazásával az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás alapján eltérő jogi álláspontra helyezkedve a vádlottak bűnösségét kimondta, ugyanis a tényállást nem kellett módosítani.

A fentiekből következően a másodfokú bíróság a vádlottak bűnösségére okszerűen és törvényesen vont következtetést.

A cselekmény elkövetési időpontja 2006. január 19. A vádlottak csalási magatartásukkal 277 938 forint kárt okoztak, amely kárösszeget I. r. vádlott 2010. február 24. napján egy összegben megtérítette a sértettnek.

2013. július 1. napján lépett hatályba a 2012. évi C. törvény, a Büntető Törvénykönyvről.

A Btk. 2. § (2) bekezdése kimondja, hogy ha a cselekmény elbírálásakor hatályban lévő új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálható el, akkor az új büntető törvényt kell alkalmazni.

Az, hogy az új büntető törvény enyhébb elbírálást tesz-e lehetővé, nemcsak az alkalmazandó büntetés neve és mértéke alapján, hanem a büntetőjogi felelősségre vonatkozó összes rendelkezés egybevetésével kell megállapítani. Az új törvényi szabályokat valamennyi jogkövetkezményt illetően egységesen kell alkalmazni. Nincs lehetőség az új és a régi törvények együttes vagy kombinatív alkalmazására abban az esetben sem, ha egyes rendelkezések tekintetében az elkövetéskor hatályos törvény az enyhébb. Nem megengedhető olyan jogértelmezés, hogy a cselekmények minősítése az új, a büntetés kiszabása pedig a régi rendelkezések szerint történjék. (BH 1994. évi 117. számú jogeset, BH 1980. évi 67. számú jogeset)

Az 1978. évi IV. törvény (rég. Btk.) 138/A. § b) pontja értelmében - a bűncselekmény elkövetésének idején - e törvény alkalmazásában az érték, a kár, a vagyoni hátrány, valamint az adóbevétel, illetőleg a vámbevétel csökkenése nagyobb, ha 200 000 forintot meghalad, de 2 millió forintot nem halad meg.

A 2012. évi C. törvény (új Btk.) 459. § (6) bekezdés a) pontja szerint e törvény alkalmazásában az érték, a kár, valamint a vagyoni hátrány 50 001 és 500 000 forint között kisebb.

A vádlottak cselekménye az elkövetéskori büntető anyagi jogi szabályok folytán csalás bűntettének minősült (Btk. 318. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pontja), melynek büntetési tétele 3 évig terjedő szabadságvesztés.

A 2012. évi C. törvény (új Btk.) 373. § (1) bekezdése és (2) bekezdés a) pontja alkalmazásával a vádlottak cselekménye annak elbírálásakor csalás vétségének minősül, melynél a büntetés 2 évig terjedő szabadságvesztés.

A vádlottak család vétsége cselekményüket társtettesként valószínűsítették meg (új Btk. 13. § (3) bekezdése).

A másodfokon eljáró bíróság helyesen rögzítette, hogy I. r. vádlott az 1978. évi IV. törvény 137. § 14. pontja alapján visszaesőnek tekintendő.

Az új Btk. a 459. § (1) bekezdés 31. pontjában tartalmazza a visszaesői minőség meghatározását.

A vádlottakkal szemben alkalmazandó joghátrányok körét végig véve, a büntetés kiszabása során irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket is számba véve, továbbá a vádlottak terhére rótt cselekmény minősítését is értékelve az ítélőtábla összességében arra az álláspontra helyezkedett, hogy az ügy elbírálásánál az új Büntető Törvénykönyv rendelkezéseit kell alkalmazni.

Figyelembe véve az elkövetés időpontját, azt, hogy az ügyben bekövetkezett jelentős időmúlás nem a vádlottak mulasztására vezethető vissza, továbbá I. r. vádlott az okozott kárt megtérítette és nem hagyva figyelmen kívül az elkövetési értéket sem, az ítélőtábla az alábbi döntést hozta: a vádlottak cselekménye az elbíráláskor már oly csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy az e törvény szerint alkalmazható legkisebb büntetés kiszabása vagy más intézkedés alkalmazása - ide nem értve az eldobást, a vagyonelkobzást és az elektronikus adat végleges hozzáférhetetlenné tételét - szükségtelen, így az új Büntető Törvénykönyv 64. § (1) bekezdése alapján a vádlottakat külön-külön megrovásban részesítette.

A másodfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései helyesek és törvényesek.

A kifejtettekre tekintettel az ítélőtábla a Be. 398. § (1)-(3) bekezdései alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta a másodfokú bíróság ítéletét, míg egyebekben helybenhagyta azt a Be. 397. §-a értelmében.

A bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be. 398. § (3) bekezdésén alapszik a Be. 338. § (1) bekezdését is megjelölve.

Időközben megváltozott I. r. vádlott lakcíme, ezt az ítélőtábla határozatának rendelkező részében feltüntette.

Debrecen, 2013. szeptember 9.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Dr. Nagy Éva sk. a tanács tagja, előadó, Szabóné dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja.

Záradék:

A Miskolci Törvényszék 7.Bf.1929/2012/7. számú ítélete az ítéltábla jelen határozatával jogerőre emelkedett és végrehajtható.
Debrecen, 2013. szeptember 9.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke